

Grundlag for det foreliggende Forslag. Jeg maa derfor ledes til at tro, at den ærede Ordfører ikke har haft den gamle Processkommissions Udkast i sin Haand, da han end ikke kender saa meget til den, at han kan skelne mellem dens forskellige Kapitler. Utsaa, den gamle Kommissions Betænkning er ikke benyttet, men den ny Kommissions Arbejde — den, som endnu sidder — har man derimod tilladt sig at bruge i meget stort Omfang. Jeg nævnte enkelte Eksempler paa det i Lørdags, og dersom jeg turde trætte det høje Ting med at gennemgaa og sammenholde Paragraf for Paragraf i Forslaget og i det foreløbige Udkast fra den nu siddende Kommission, saa vilde det vise sig, i hvilken omfattende Grad man har gjort Brug af den ny Kommissions Arbejde. Det gaar saa vidt, som jeg allerede i Lørdags oplyste, at man endog afstrykker Bestemmelser med de sproglige Fejl, som ere indløbne i Kommissionens Udkast. Man nægter sig overhovedet intet. Man afstrykker hele Paragraffer fra først til sidst; man foretager undertiden smaa Ændringer deri, men det kan dog næppe kaldes at „udarbejde“ et Forslag. Naar der saaledes i Kommissionsudkastet staar „Retten“, kan det hændes, at man hist og her i Forslaget finder Ordet „Dommeren“. Det kan ogsaa hændes, at naar der i en Paragraf i Kommissionens Arbejde staar „de vedkommende“, saa er det i det foreliggende Forslag blevet til „de paagældende“. Jeg maa sige, at jeg forstaar ikke, hvorledes en saadan „Udarbejdelse“ kunde være Genstand for de 5 ærede Forslagsstilleres „aarelange Overvejelser“. Jeg vil blot som nærmere Prøve paa, hvordan Forholdet er mellem det foreliggende Forslag og Processkommissionens foreløbige Udkast opløse det til Forslagets § 14 svarende Stykke af Processkommissionens Udkast og bede de Herrer følge med i Forslaget, saa kunne de selv domme om Originaliteten af det foreliggende Forslag. Processkommissionens Udkasts § 174 er saalydende — jeg beder nu ærede Medlemmer hermed sammenholde Forslagets § 14 —: „Sikkerheden, hvis Størrelse i det enkelte Tilfælde fastsættes af Retten, stilles ved Overlevering af rede Benge eller gode Værdipapirer, der paa Forlangende eller, naar det af Dommeren findes hensigtsmæssigt, blive at opbevare i Nationalbanken

eller vedkommende Amtstue, eller ved Selvskyldnerkaution af en eller flere i Kongeriget bosatte vederhæftige Mænd“. Dette „Mænd“ er i Forslaget ombyttet med „Personer“; hertil indskrænker sig for det anførte Frugten af den aarelange Overvejelse. Det næste Stykke i § 14 er i Kommissionsudkastet en selvstændig Paragraf, § 175, der er saalydende: „Svovvidt en stillet Sikkerhed bør være forbrudt, afgøres vedkendelse, efter at der saa vidt muligt er givet de vedkommende Lejlighed til at udtale sig. Det forbrudte Beløb tilfalder Statskassen. Dog blive først Sagens Omkostninger og den forurettedes Erstatningskrav deraf at dække, for saa vidt Dækning derfor ikke kan faas paa anden Maade. — Er Sikkerheden forbrudt som Følge af stiftedes Undvigelse eller Udeblivelse fra Møde, kan Retten, naar stiftede inden 1 Maaned efter den Dag, da han undveg eller skulde være mødt, frivillig fremstiller sig eller paagribes, helt eller delvis eftergive Sikkerhedens Forbrudelse, dog at den hæfter for alle Udgifter, som ere bewirkede ved Undvigelsen eller Udeblivelsen.“ Dette saar være nok til at vise, hvor nøje Forslaget følger sin Original. Naar man kender dette Forhold, bliver Indtrykket saa meget ejendommeliggere ved at høre den ærede Ordfører, som i Lørdags, tale om, hvad „vi“ — o. s. v. Forslagsstillerne — have foreslaet, hvad „vi“ have ment angaaende dette eller hint o. s. v. Vi, vi og atter vi — det er Processkommissionen, der i Forslagsstillerens Sprog er bleven til „vi“.

Den ærede Ordfører kom i Dag lige saa lidt eller rettere endnu mindre end i Lørdags ind paa Forslagets reelle Indhold. Han ytrede kun, at de reelle Indvendinger, jeg havde fremsat mod Forslaget, ikke vare andet end „Papperier“, og saa nævnte han som Eksempel herpaa, at jeg havde anket over, at der stod „maa“, hvor der skulde have staaet „skal“. Men denne Bemærkning om maa og skal var ingen af mine reelle Indvendinger. Det var kun en af de Prøver, jeg gav paa, hvorledes Forslaget pløjede i Processkommissionens Spor, hvorledes det fulgte dennes Udkast saa slavisk, at det endog havde afstrøkt Sprogfejl. Mine reelle Indvendinger mod Forslaget, som jo i Dag ere blevne efterfulgte af Indvendinger fra det ærede Medlem for Aarhus